

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Ne vorbește părintele Cleopa. – Ed. a 2-a. rev. – Vânători-Neamț
Mănăstirea Sihăstria, 2010

16 vol.

ISBN 973-86836-2-9

Vol. 16: – ISBN 978-973-7897-57-2

244:281.95

281.95(047.53)

CUM SĂ DOBÂNDIM PACEA INIMII

Sfântul Petru Damaschin spune aşa: Precum la casa noastră cea simțită, când vrem să o zidim, avem trebuință de aceste lucruri, mai întâi de pământ tare, al doilea de temelie, al treilea de pietre, al patrulea de tină sau de aliajul care leagă pietrele, al cincilea de pereți, al șaselea de acoperământ, al șaptelea de meșteri, adică de zidari, și al optulea, după ce am terminat casa, de un paznic, ca să asigurăm casa cea simțită, la fel și când vrem să zidim casa de gând a sufletului nostru, avem trebuință tot de atâtea lucruri și în loc de pământ tare avem nevoie de răbdare desăvârșită, în loc de temelie, de credință tare și nefățarnică și dreaptă în Sfânta și Preasfânta și de viață făcătoare Treime, în loc de pietre, de felurimea faptelor bune și a virtuților, în loc de tină sau de aliajul care leagă pietrele, de smerita cugetare, căci precum tina și aliajul leagă pietrele aşa smerenia leagă întru una toate faptele cele bune.

În loc de cei patru pereți avem nevoie de cele patru virtuți cardinale, atotcuprinzătoare, adică de pricepere, de întreaga înțelepciune, de bărbătie și de dreptate. De pricepere prin care pricepem ce trebuie

să facem, cele bune sau cele rele. De întreaga înțelepciune prin care noi înfrânam toate pornirile noastre cele dobitocești și pasionale și păcătoase. De bărbătie prin care noi putem ascute și întări partea mâniaoasă a sufletului împotriva diavolului și a tot păcatul. Și de dreptate, care îi dă fiecarei părți a noastre cele ce i se cuvin, adică părții cuvântătoare priviri duhovnicești și rugăciune; celei mâniaoase dragostea duhovnicească; celei poftitoare întreaga înțelepciune și înfrânare, iar celei trupești, hainele și cele de nevoie.

În loc de acoperământ noi trebuie să agonism dragostea cea desăvârșită către Dumnezeu și către aproapele. Iar în loc de zidari noi folosim deslușirea, adică dreapta socoteală. Dar nu ajunge dreapta socoteală a noastră său discernământul, adică deslușirea noastră, de nu ar fi ajutată această dreaptă socoteală de darul lui Dumnezeu, că auzi cum cântă Biserica: „De nu ar zidi Domnul casa bunătăților, în zadar ne-am osteni”. Deci adevăratul ziditor al casei celei de gând a sufletului nostru este Însuși Domnul Dumnezeul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Care lămurește dreapta noastră socoteală ca să lucrăm noi fapta bună fără de fătănicie și fără de scop rău și numai după voia lui Dumnezeu. Iar în loc de portar sau paznic al casei de gând, dumnezeieștii părinți ne învață să avem de-a pururea paza minții și a inimii noastre cu multă socoteală și cu mare purtare de grijă, după cuvântul Scripturii care ne învață așa: *Fiule, cu toată trezvia păzește-ți inima ta, că întru aceasta se află izvoarele vieții.*

Și aceste puține fiind zise, cuvântul se va îndrepta către inima noastră și către pacea ei și cum se câștigă pacea inimii noastre în întâmplările vieții noastre celei de toate zilele și toate minutele și ceasurile. Pentru a vorbi despre acest lucru mai întâi trebuie să știm ce este inima noastră și ce puteri sunt în inima noastră și cum stă inima noastră în noi.

Inima, după marele Vasile, este cea dintâi născută dintre mădulare, că zice el că la toată ființa care se naște cel dintâi mădular care se pune de fire este inima. Și după asemănarea și mărimea trupului ce se va zidi, inima își alcătuiește din cele ale firii mărimea și forma trupului ei și apoi dă mărime corpului, după alcătuirea ei cea pusă de fire prin darul și puterea lui Dumnezeu. Inima, după același mare Vasile, este scaunul și rădăcina și începutul și izvorul tuturor puterilor celor trupești, al celor sufletești, al celor afară de fire și al celor mai presus de fire. Inima este centru firesc pentru puterile firești ale trupului, centru sufletesc pentru puterile sufletești ale sufletului, centru mai presus de fire pentru darul Preafăntului Duh cel mai presus de fire, care are centru și scaun și stă ca pe un jilț în inima omului, și centru afară de fire pentru patimile cele afară de fire ale noastre care strică și spurcă pe om¹.

Acum trebuie să arătăm cum stă inima în om. Cuviosul Nicodim Aghioritul, arătând el oarecum o pildă mai practică, zice: Inima omului se află în el ca arcul la ceas. Și vedem că atunci când arcul la ceas s-a

¹ Vezi *Ne vorbește Părintele Cleopa*, vol. 15, pag. 132.

stricat puțin sau s-a deranjat puțin, toate organele ceasului nu mai funcționează normal și se clatină sau rău sau fără precizie, iar dacă arcul la ceas s-a rupt, toate organele ceasului au încetat desăvârșit să lucreze.

Așa este inima pusă de Ziditorul în noi. Când ea este tulburată și nelalocul ei și nu are aşezare pașnică, toate gândurile noastre, toate cuvintele noastre, toate mișcările noastre, toate faptele noastre nu se mișcă normal, după voia lui Dumnezeu, ci se mișcă împotriva firii lor rânduite de Dumnezeu și împotriva voii lui Dumnezeu. Și când inima noastră este omorâtă prin păcat sau este copleșită de păcat, sufletul moare desăvârșit și el, dacă nu ne întoarcem către Dumnezeu prin pocăință de bunăvoie cât mai avem viață pe acest pământ.

Deci se pune întrebarea de unii din dumnezeieștii părinți cum poate omul, după ce s-a tulburat inima lui de anumite patimi în împrejurările vieții, să o liniștească pe dânsa, că de mare nevoie și de prea mare nevoie este a și omul să-și liniștească inima sa. Că zice dumnezeiescul părinte Nicodim Aghioritul și Sfântul Grigorie de Nyssa și dumnezeiescul Grigorie Teologul și alții că cel mai bun luptător duhovnicesc și cel mai îscusit în lume este acela care știe să-și liniștească inima sa în orice vreme de împrejurări și ispite ale vieții sale. Că în măsura în care își liniștește inima, în măsura aceea el luptă liniștit și puterile sufletului său se mișcă după voia lui Dumnezeu.

Și ca să nu aduc mare îngreuiere cuvântului prin multe metode ale sfinților părinți care au știut să-și

liniștească inima, o să vorbim aici de patru principii sau de patru învățături mai principale prin care omul poate să-și liniștească inima sa amărâtă ori de pagube, ori de ispite, ori de întâmplări neașteptate, ori de cine știe ce fel de valuri ale primejdiielor și ale supărărilor veacului de acum.

Și iată care sunt aceste patru principii. Prima și cea dintâi cale, zic dumnezeieștii Părinți, pentru a-și liniști omul inima sa, este ca să **dorească el totdeauna să facă mai mult voia altora decât a sa**. Și zic dumnezeieștii Părinți să facă voia altora mai mult decât a sa întru cele bine dogmatisite spre mântuire. Că s-ar putea ca cineva, abuzând de bunătatea unuia și de neștiința lui, să-l facă să greșească, să-l ia după voia sa la cele rele. Dar nu la cele rele trebuie să dorească cineva să facă voia altora, că zic dumnezeieștii Părinți să dorească și să se sărguiască omul să facă mai mult voia altora decât a sa întru cele ce sunt spre mântuire. Așa dumnezeiescul Apostol Pavel le spune la femei: *Femeilor, supuneți-vă bărbaților voștri întru toate*, dar auzi ce urmează după acest cuvânt, *precum se cuvine întru Domnul*.

S-ar putea întâmpla ca un bărbat bețiv să facă uz de cuvântul Apostolului Pavel și să-i spună femeii să i se supună lui întru toate: și la beție, și la păcate contra firii, și la furat, și la descântătorii, și la vrăjitorii, și la necredință, și la jocuri, și la petreceri, și la răutăți, și la destrămări duhovnicești, dar atunci femeia să înțeleagă ceea ce spune marele Apostol Pavel: *Femeilor, supuneți-vă bărbaților voștri întru toate*,

dar cum? *Precum se cuvine întru Domnul.* Așa zicem și aici despre cel ce vrea să-și liniștească inima sa: totdeauna să voiască să fie supus altuia și să facă voia altuia, dar cum? *Precum se cuvine întru Domnul.* Nu cumva supunându-se voii altora care îl duc la păcat, în loc de a-și liniști inima sa, mai rău să o tulbere prin mustrarea conștiinței care îi vine din călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Așadar primul principiu de a-și liniști omul inima sa este de a fi supus altora și pururea a asculta de alții în cele ce sunt bune și duc către măntuirea sufletului său.

Al doilea principiu, după învățătura dumnezeieștilor părinți, pentru dobândirea păcii și liniștii inimii omului, este acesta: ca dintru toate cele ce sunt supuse timpului și prefacerii și care vor fi strict necesare vieții, adică hrana, îmbrăcăminte, băutură, bani de cheltuială și, ca să zic mai pe scurt, tot ce îi trebuie omului pe acest pământ, să se mulțumească **omul cu prea puțin, adică cu cele strict necesare.** Că de aici se tulbură inima omului și se aruncă în nemărginire, că aleargă să adune mai presus de a sa trebuință sau cele care îl vatămă pe el.

Și dacă are omul o haină sau două și nu-i mulțumit și vrea mai multe, sau are un ban și vrea mai mulți, sau are o casă și vrea alta mai frumoasă și mai bună, sau are o moșie și vrea mai mult, sau orice fericire sau orice lucru are el și dacă se aruncă în nemărginire să aibă tot mai mult, niciodată nu va câștiga inima lui liniște dacă aleargă cu nesaț după avere și după lucrurile de prisos ale veacului de acum, căci zice unul din dumnezeieștii părinți: „Nu vor lipsi

valurile din mare, iar iubitorului de argint grija și tulburarea”. Și nici înțelepciune nu câștigă unul ca acesta care se tulbură alergând după avere și după prea multă avere și după ceea ce nu îi folosește lui în veacul de acum sau ca să adune prea mult din cele ce i-ar trebui și ar putea să se mulțumească cu puțin. Pentru că zice dumnezeiescul părinte Isaac Sirul: „Mintea tulburată nu va scăpa de uitare și înțelepciunea nu-i deschide ușa acesteia”. Și iarăși, arătând că grija cea de multe tulbură pe om și îl face pe om să nu poată avea grijă de Dumnezeu, zice: „Nu poți cu grija lumii fiind înconjurat să mai ai cu tine și grija lui Dumnezeu”.

Deci să rezumăm așa: al doilea principiu pentru a-și liniști omul inima sa este să fie mulțumit cu puține din toate câte are nevoie spre a viețui pe acest pământ. Aici îmi aduc aminte de o întâmplare din Pateric. Se zice că acolo trăiau doi cuviosi în pustia Sketică și unul avea mai mulți ucenici și era puțin mai bogat și avea casă mai bună și poate avea și așternuturi și mâncare mai bună și mai multe lucruri, mai multe icoane în chilie, sau alte lucruri care se obișnuiesc să aibă călugării. Aproape de chilia acestui bătrân trăia un altul. Acesta din fire era mult mai simplu cu învățătura și mai nebăgat în seamă de părinții pustiului, dar aflase filosofia aceasta a vieții de a se mulțumi cu prea puține și a-și împăca inima sa întru săracie. Și avea bătrânumul acesta obicei ca seara la culcare, după ce termina pravila sa, să zică acest cuvânt: „Mulțumescu-ți Ție, Doamne, nici împărații nu-s ca mine”.

Şi atâtă avere avea bătrânul: două rogojini. Una o aşternea şi cu alta se învelea. Ucenicii celuilalt bătrân de multe ori îl auzeau înainte de culcare că mulțumea lui Dumnezeu şi zicea că nici împăraţii nu-s ca dânsul. Şi au zis către bătrânul lor:

– Părinte – avvo, cum se vorbeşte în părțile acelea –, ne minunăm tare că noi avem mai multă stare materială, avem şi hrană mai multă şi acoperăminte mai multe şi ni se întâmplă nouă scârbe şi supărări şi nu putem câştiga mulțumirea bătrânumui aceluia sărac, care vezi, nu are nimic decât două rogojini. Lucrează cu mâinile sale câte o coşniţă, capătă puţină pâine uscată şi cu apa de izvor se mulțumeşte, iar ca îmbrăcămintea şi aşternutul sunt două rogojini: una o aşterne şi cu cealaltă se înveleşte şi i se pare că nici împăratul nu e ca dânsul. Deci n-ar fi bine să-l chemăm odată aici şi să-l întrebăm cum de are el mulțumirea aceasta în cele puţine şi noi ne tulburăm având multe?

Şi l-a chemat odată şi cu smerenie l-a întrebat:

– Părinte, avvo, spune-ne nouă, te-au auzit ucenicii mei de multe ori zicând: „Mulțumescu-ţi Tie, Doamne, nici împăratul nu-i ca mine”. Şi noi vedem că faţă de noi eşti foarte sărac. Doar atâtă ai: acele două rogojini şi mai mult nimic decât pâinea uscată care o ai pentru hrană şi apa din izvor. Şi cum poți să te simți sfintia ta în această stare aşa de fericit încât ţi se pare că întreci şi pe împăraţii lumii?

Şi a zis bătrânul cu linişte:

– Aşa, avvo, eu cred şi sunt convins că, în starea aceasta în care mă aflu, nimeni pe pământ nu e mai fericit decât mine.

– Dar de ce?

– Iată de ce, a spus bătrânul. Eu când zic cuvântul acesta mă gândesc la aceia care o duc mult mai greu decât mine. Eu într-adevăr slujesc cu nevrednicie Bunului Dumnezeu şi nu cum trebuie, ci după a mea neputinţă, mă rog, îmi fac puţina mea rucodelie, adică lucrul de mâna, şi când mă văd că sunt liber, nu mă supără nimeni, aer curat am, linişte am şi strictul necesar de a mâncă o bucătică de pâine îl am şi apoi, când mai văd că am şi de aşternut şi de învelit căte o rogojină, sunt foarte mulțumit. Iar când mă gândesc la cei de prin temniţe sau la cei bolnavi care zac paralizaţi pe paturi de zeci de ani şi stau în mizerie şi nimeni nu-i poate ajuta şi bani nu au şi hrană nu au şi doctor nu pot să aducă pentru a lor neputinţă că n-au cu ce îi aduce, şi la cei care stau în temniţe legaţi de mâini şi de picioare şi nu numai că stau în putoare şi nu au aer şi libertate, dar dorm pe hârburi şi pe pietre şi poate a doua zi îi aşteaptă sentinţa de judecată, de condamnare şi poate chiar de moarte, deci gândindu-mă la aceia cât de greu o duc ei faţă de mine, atunci îmi dau seama că eu, având atâtă libertate şi atâtă linişte şi atâtă aer curat şi având şi strictul necesar de a mă hrăni aici şi de a-mi aşterne şi a mă înveli cu rogojina, sunt ca în sânul lui Avraam şi zic cu adevărat din inimă: „Nici împăratul nu-i ca mine”.

Atunci a zis celălalt bătrân:

– Cu adevărat, avvo, aceasta-i mare filosofie când omul se mulțumeşte cu puţine şi i se pare că el cu acele puţine covârşeşte pe cei mai bogăti oameni

din lume. Iată noi avem mai multe și mintea noastră este mai împrăștiată și ne tulburăm și ni se pare că o ducem mai greu decât alții, iar sfîntia ta întru aceste puține ai aflat liniștea și odihnă inimii sfîntiei tale.

Deci am adus această pildă că mi s-a părut potrivită în cuvântul de față, că nu multă bogătie, nu banii mulți, nu multă hrană și celelalte câte le adună omul poate să liniștească inima omului, ci rugăciunea cea curată făcută din inimă, nerăutatea inimii asupra altuia, pacea, liniștea și a fi mulțumit omul cu cele prea puține în viață și a nu se griji de multe, că grija de multe îi tulbură inima sa. Deci să rezumăm: a doua pricină prin care își liniștește omul inima sa este să se mulțumească cu puțin și chiar cu prea puțin din cele strict necesare lui.

A treia pricină prin care omul își liniștește inima sa este, după dumnezeieștii părinți, ca acolo unde se află el, în starea societății lui, să caute totdeauna locul cel mai de jos. Să fie foarte mulțumit că e nebăgat în seamă de oameni și că n-are dregătorie și cinste ca alții și foarte bucuros să se afle la locul cel de jos. Pentru că de ce se tulbură inima omului? Ajunge un grad, vrea mai mare. Ajunge o treaptă, vrea mai mare. Ajunge la o dregătorie, vrea mai sus. Vrea cuvântul lui sau starea lui materială sau morală să fie mai presus de a altuia. Vrea în tot chipul să fie băgat în seamă și să covârșească pe alții, ca să fie cu toate mai presus de alții și aceasta îi aduce pururea neliniște, că aleargă după temelie de umbră.

Ce se întâmplă? Dacă ne uităm pe crestele cele de sus ale munților unde cresc brazi sau fagi sau alți

arbori, vedem că aceștia se întăresc și cresc mari, dar când vin vânturile cele mari și furtunile, care copaci au mai mare zbucium și tulburare, dacă nu cei care sunt mai sus? și cu cât e mai sus copacul pe piciorul muntelui sau ajuns pe obcină sus, cu atâta mai greu el îndură furtuna și se luptă cu furtunile cele mari ale naturii pe care le trimite Dumnezeu pentru a răcori și a preface văzduhul. Deci dacă te duci pe acolo după câte o furtună, cum au fost cele din anii trecuți, vezi mii de arbori răsturnați cu rădăcinile în sus, alții fărâmați în două, alții rupti jalnic, alții trântiți peste alții, ca și cum ar fi fost loviți în vreme de bătălie. Ce s-a întâmplat? Ei fiind sus, furtuna a fost mai puternică. S-au ținut ei tari, dar furtuna fiind mai tare decât dânsii i-a răsturnat și în chip jalnic i-a sfârâmat și i-a trântit pentru veșnicie la pământ.

Așa. Iar copacii care trăiesc prin gropi, pe la pârâie și pe la dosuri, când vin furtunile cele mari, ce le pasă lor? De abia își clatină puțin ramurile și își aduc și ei aminte că e vânt mare, dar unde? Pe coastă acolo sus, pe creastă trebuie să fie mare furtună. Lor nu le pasă, cresc liniștiți, furtuna nu îi supără decât foarte puțin, pentru că la poziția lor mai joasă sunt afară de primejdia furtunilor și a vânturilor.

Așa se întâmplă și cu oamenii care aleargă după dregătorii sau după trepte. Cu cât sunt mai sus, cu atât sunt mai în primejdie. Deci dacă cineva e chemat de darul lui Dumnezeu să fie la o dregătorie, cu mare sfială și frică de Dumnezeu să pășească, pentru că nu pășește decât spre loc de primejdie și de grijă. Iar dacă nu, toată sârguința lui să o pună să fugă tot mai

jos și la locul cel mai de jos va fi liniștit și afară de primejdie și de valurile și de furtunile ispitelor și ale nemulțumirilor și primejdiilor veacului de acum. Deci al treilea principiu pentru a-și liniști omul inima este totdeauna să caute locul cel mai de jos și cât mai de jos și să dorească să trăiască pe acest pământ până la sfârșitul vieții nebăgat în seamă și să cinstească pe aceia care sunt pe treptele cele mai înalte, să-i asculte, să se roage pentru ei, iar el pururea să fie mulțumit la locul de jos și aşa își va afla pacea inimii cu sine și cu Dumnezeu.

Al patrulea principiu pentru dobândirea păcii inimii, după învățărurile sfintilor părinți, este de **a se ruga omul în toată vremea să se facă voia lui Dumnezeu întru el și de a-și lăsa viața sufletului său să fie condusă de darul lui Dumnezeu**. Sau, mai bine zis, de a se lăsa omul în voia lui Dumnezeu în toate împrejurările, fie cele de întristare, fie de fericire, fie de necaz, totdeauna să aibă în mintea sa și dacă se poate și pe buzele sale cuvântul dumneiescului părinte Ioan Gură de Aur care l-a zis în cele mai de pe urmă, adică: „Slavă lui Dumnezeu pentru toate!” și: „Mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate!”

Așadar omul care se lasă în voia lui Dumnezeu zice în inima sa aşa când este necăjit: „Doamne, dacă este voia ta să fiu necăjit, să fiu! Slavă Te! Dacă e voia Ta să fiu fericit, slavă Te! Dacă e voia Ta să fiu sărac, mulțumesc Te! Dacă e voia Ta să fiu bogat, slavă Te! Dacă e voia ta să fiu bolnav sau sănătos, slavă Te!” Deci în orice împrejurare a vieții el știe să mulțumească lui Dumnezeu și să se lasă în voia lui

Dumnezeu. Și atunci inima unui om ca acesta, care dorește să facă totdeauna voia mai mult a altora decât a lui întru cele spre mântuire, care e mulțumit cu cele puține, strict necesare, în viață, care caută întotdeauna locul cel mai de jos în viață și care se lasă totdeauna în voia lui Dumnezeu și la cele de întristare și la cele de bucurie, se liniștește și este pusă la adăpost de multe valuri, de multe pagube, de multe scârbe și neașezări care se întâmplă împotriva celor care voiesc să-și facă voia lor, să dobândească avere multă, să fie la locul cel mai dintâi și mai de cinste și să nu se lase în voia lui Dumnezeu și, nădăjduind în priceperea și în voia lor, căută întotdeauna a-și face voia lor și a alerga după acele părute lor bune care nu le aduc decât tulburare și scârbe.

Aceste puține le-am spus mai întâi despre casa cea de gând a sufletului nostru, apoi despre inimă și despre pacea inimii noastre și, ajutând mila lui Dumnezeu, să nu uit nici eu acele puține pe care le-am vorbit în seara aceasta, ca și eu, păcătosul, aducându-mi aminte de ele, să nu greșesc lui Dumnezeu și să mă pot liniști în vreme de scârbe și de necaz. Amin.

MINUNILE MOŞULUI GHEORGHE LAZĂR

V-am mai vorbit și altădată de Moșul Gheorghe Lazar². Eu ţin foarte mult la el, că el l-a adus la

² Vezi *Ne vorbește Părintele Cleopa*, vol. 15, pag. 82.

mănăstire pe părintele meu stareț Ioanichie Moroi și acesta ne povestea viața lui.

Am fotografia lui Moșul Gheorghe și a ucenicilor lui, Părinții Atanasie și Chiril Păvălucă. Au fost doi frați: Atanasie și Chiril. Erau de la Brețcu, din județul Covasna, iar Moșul Gheorghe i-a adus la mănăstire, că el a adus mulți călugări din Ardeal încoace. Au venit la Mănăstirea Neamț cu 3000 de oi, că erau mocani mari din Ardeal și când i-a călugărit au primit numele de Atanasie și Chiril. După un timp, Chiril a plecat în Sfântul Munte și a cumpărat o chilie acolo. Că pe lângă oi aveau și câte 35 kilograme de bani de argint și de aur, așa de bogăți erau.

Iar Atanasie a rămas la oi la Neamț și a umblat și el 38 de ani desculț cu capul gol. Am stat și eu la oi cu dânsul. Eram amândoi cu oilo și eu eram cu cele cu miei și el era cu sterpele. El mâncă seara, la apusul soarelui și nu dormea nici o dată pe laită, numai pe scaun. Eu cel puțin aveam colibă și dormeam jos. El nu, numai pe scaun. Și avea un măgar și pe măgar avea un scaun de fier, care se deschidea și stătea pe el. Și avea o sarică cu cruce în frunte și zicea Psaltirea până adormea, că o știa pe de rost. O dată i-am zis:

– Părinte, în seara asta nu ți-e scaunul aici, uite, ai să dormi și sfinția ta jos.

– Cred că nu dorm, ia adu toporul încoace.

A luat toporul și a tăiat patru pari de alun, i-a ascuțit și i-a bătut. Apoi a luat crengi de alun și le-a împletit cu cei patru pari și a făcut un scaun.

– Iaca scaun. Crezi că totdeauna am purtat scaun de fier?

Și pe scaunul acela de alun a adormit zicând Psaltirea.

V-am adus poza ca să aveți o imagine. Aici sunt frații în fotografie când i-a călugărit întâi.

Acesta în mijloc e Moșul Gheorghe, iar acesta care-l vedeti călugăr Tânăr este Părințele Atanasie care, după ce s-a întâlnit cu Moșul Gheorghe, s-a descalțat și a mers și el cu capul gol. Și m-am descalțat și eu oleacă, fără voia starețului meu, Părințele Ioanichie, și am început iarna să umblu desculț după el. Nu mai puteam de frig. A aflat starețul, m-a chemat la el, mi-a dat canon.